

Vyznání

*Miluji toulky jarní noci,
když v údolích se brouzdá chlad
a ve šlépějích plných rosy
stébla trav vidím usínat –*

*ta zimomřivá, teskná rána,
vstávání slunka z mlh a par,
nehybné lesní panorama,
brázdy polí, v nich přimost čar,*

*kraj nad městem, když těžkne zrání -
tam s první láskou jdeš jak v snách
k obzoru, který znenadání
je blízko, skoro na dosah...*

*Až přijde čas, v němž rudé listí
tuláka volá zpátky z cest
a vítr s vervou pianisty
opře se prsty do kláves,*

*až milosrdný déšť mi v hlině
pozvánku k schůzce bude psát –
stůj při mně, lásko, abych klidně
směl s tebou vejít do zahrad.*

Nač myslí hvězdy

*Nač myslí hvězdy, když jdou spát?
Ach, nechce se jim usínat,
též počítají do dvaceti -
hvězdy jsou přece jako děti
a zlobívají častokrát.*

*Vidíte je, ty poplety?
Na druhé straně planety,
kde protinožci právě spí,
skáčou jak blechy po nebi
cvičí tam salta, přemety.*

*Pak sáňkují na Mléčné dráze.
Záleží jenom na odvaze,
jestli se přidáš, nebo ne.*

*Ten, kdo má srdce na svém místě
a ví, co chce, ten zcela jistě
jednou se tam k nim dostane.*